HARLEQUIN

JALOOLINE ROMAAN

Markii armuke

Margaret McPhee

Margaret McPhee
Mistress to the Marquis
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, ärietevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Margaret McPhee
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03289415
ISBN 978-9949-25-707-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

Autori märkus

Te kohtusite Alice'i ja Razebyga raamatus "Ohtlik mäng sünge lordiga", mis jutustab nende parimatest sõpradest ja sellest, kuidas Alice'ist saab Razeby armuke.

Regendi valitsusajal peeti täiesti normaalseks, et džentelmenidel ja Razeby-sugustel aadlimeestel oli Alice'i-laadne kahtlase taustaga armuke. Nende abielule oleks muidugi hoopis teistsuguse pilguga vaadatud. Aga aeg-ajalt tuli ette, et armukesest sai oma aadlikust soosija naine. Margaret Farmer oli alamast klassist, iiri priiskaja tütar, kuid abiellus lord Mountjoyga ja temast sai Blessingtoni krahvinna. Sophia Dubochet, kurtisaan ja kurikuulsa Harriette Wilsoni õde, abiellus lord Berwickiga.

Neid erandeid silmas pidades toon teie ette "Markii armukese", loo Alice'i ja Razeby armastusest, mis on nii tugev, et sülgab nende ajastu karmidele klassireeglitele. Loodan südamest, et see raamat teile meeldib.

Mu väiksele õele Joanne'ile –
eriti vürtsikas lugu spetsiaalselt sinule!

Esimene peatükk

London, Inglismaa – aprill 1811

"Razeby, milline üllatus! Me ei oodanud sind enne õhtut." *Väga hilist õhtut.* Preili Alice Sweetly pistis paberilehe, millele oli kirjutanud, värisevi käsi sahtlisse ja lükkas selle kiiresti kinni, kuid tema ootamatu ärevus ei tähendanud seda, et ta poleks soosija tulekuks valmis olnud. Paari sekundiga oli Alice püsti ja ruttas Razeby markiile vastu, et juhtida mehe tähelepanu laua juurest eemale. "Sa tulid nii ootamatult."

"Andesta, Alice. Ma ei tahtnud sind ehmatada, olid ju nii süvenenud," vastas Razeby maheda, aristokraatliku häälega.

"Ma polnud üldse süvenenud. Kirjutasin lihtsalt ühele sõbrale." Ärevus tõi Alice'i laulva iiri aktsendi tugevamalt esile ja Alice tundis nägu valetamise tõttu hõõguvat.

"Õnnelik sõber." Razeby naeratas tavapärasel heatujulisel moel.

Alice tõmbus krampi, kartes, et mees hakkab temalt väljamõeldud kirja ja sõbra kohta pärima. Aga Razeby usaldas teda nagu alati ega esitanud talle mingeid küsimusi. Ta isegi ei vaadanud väikse laua poole.

"Lõpeta kiri ära. Ma valan endale senikaua ühe brändi ja ootan su järele."

"Ei hakka ma midagi lõpetama." Alice tundis suurt häbi ja mõte sellest, et mees vaatab, kuidas ta uuesti laua taha istub, pani tema näo aina tulisemalt hõõguma. Alice heitis pilgu oma vanale, koidest puretud õlarätile ja vanamoodsale hommikukleidile, mille kaunis musliinkangas oli luitunud ja kulunud, ning vahetas teemat. "Vaata, missugune ma välja näen! Ma kannan seda vana kleiti vaid selleks, et kallid kleidid ilusana püsiksid." See oli harjumus, mida Alice ei suutnud kuidagi muuta, sest oli kasvanud puruvaesena. "Ja mul on täna õhtuks valmis pandud kaunis siidkleit. Lähen parem üles ja panen midagi viisakamat selga." Alice hakkas mehest mööda minema.

Aga Razeby pani talle käe rahustavalt ümber piha ja tõmbas ta enda vastu. "Rahune, Alice. Sa oled ka niimoodi ilus. Oled alati ilus." Ta vaatas Alice'it oma tumepruunide siiraste silmadega ja lükkas tema põselt minema lahtise juuksesalgu. "Kas ma pole siis sulle öelnud, et rõivad pole tähtsad – loeb vaid naine nende all."

"Meelitaja," vastas Alice, kuid naeratas ja tundis, kuidas mehe pika, maskuliinse keha lähedus pani temas voogama erutuselained.

"See on tõsi ja sa tead seda väga hästi." Razeby oleks suutnud isegi linnud puu otsast alla meelitada. Ta tõmbas Alice'i enda vastu, naeratades endiselt. "Aga kui sa tahad uusi rõivaid, siis sa need saad."

"Ma ei taha uusi rõivaid. Mul on kleite nii palju, et neist jätkuks pooltele Londoni naistele!"

"Mulle meeldib sulle asju osta – see teeb sind õnnelikuks." Razeby võttis Alice'i parema käe oma vasakusse pihku. "Ja ma tahan, et sa oleksid õnnelik, Alice."

Alice püüdis sõrmi rusikasse tõmmata, varjamaks musti tindiplekke, kuid Razeby ei lasknud tal seda teha. Ta silitas pöidlaga naise määrdunud sõrmi.

"Mmm…" Razeby silmitses tindiplekke ja tõstis siis noriva pilgu Alice'ile. "Paistab, et uut sulepead on sul küll vaja."

"Ei ole." Alice naeris, kuid kirjutamise ning hinnalise ja talle nii armsa hõbedase sulepea mainimine panid ta punastama. "Ma ei taha uut sulepead. See, mis mul on, meeldib mulle väga."

"Selle üle on mul väga hea meel," pomises Razeby kähedalt ja surus Alice'i tindised sõrmed oma soojade huulte vastu.

"Sa ju tead, et ma olen õnnelik. Väga õnnelik…" Alice vaikis hetkeks ja lisas vaikselt: "Ja mitte sellepärast, et sa mulle asju ostad." See oli tõsi.

Razeby naeratas kummaliselt, peaaegu kahetsevalt, silitas Alice'i põske ja vaatas naisele silma.

See, et Alice oli olnud juba kuus kuud Razeby armuke ja temaga peaaegu igal ööl maganud, polnud midagi muutnud. Kui mees talle niimoodi silma vaatas, tundis Alice sedasama iha, mis oli nende vahel särisenud esimesest hetkest, kui nad Covent Gardeni kuningliku teatri puhketoas kohtusid. See tuttavlikkus polnud tõepoolest nende kirge ja kõiki selle kõrval arenenud tundeid kahandanud. Alice'i tunded olid hoopis tugevamaks ja tulisemaks muutunud. Alice tundis kõhus värelust, tema nahk surises ja reied näisid hõõguvat. Razeby pööras pilgu ära, aknale, näol tõsine, sombune ilme. "Alice…"

Aga sõnad surid mehe suul, niipea kui Alice tema näo käte vahele võttis, selle enda poole pööras ja tema mure minema suudles.

Razeby vastas tema suudlusele huultega, mis olid sama kirglikud, soojad ja vastupandamatud kui ööl, mil ta oli Alice'it teatri lavaukse juures kuuvalgel esimest korda suudelnud.

Alice katkestas suudluse ja vaatas Razebyt naeratades. Alice'i naeratus oli ulakas ja tema käsi silitas õrnalt mehe pungitavaid pükse. Razeby neelatas ja Alice tundis värinat, mis mehe kehast läbi käis, tundis, kuidas Razeby keha tema puudutusele vastas ja kuidas hing mehe kõris hetkeks kinni jäi.

Razeby võttis Alice'i käe ja juhtis selle ahvatluse juurest eemale ning tema silmad põlesid tuttava tumeda leegiga, mis pani leegitseva iha Alice'i alakõhus veel meeletumalt visklema ja tantsisklema. "Alice, sa oled üks nurjatu naine," pomises Razeby sametise häälega, mis kõditas Alice'i kõrva ja pani ta ootusest värisema.

"Väga nurjatu, Razeby." Alice hammustas alahuulde. "Nii nurjatu, et sa pead mu üle põlve võtma ja mulle laksu andma."

"Ma ei täidaks oma kohust, kui selle tegemata jätaksin." Alice kuulis mehe sõnade taga madalaid ihanoote.

"Ja sina, Razeby, ei tagane ju iial oma kohustustest." Taas tundus Alice'ile, et ta nägi Razeby silmis mingit varju, ning ta kergitas seelikuid, et näidata mehele oma sukis pahkluid ja pühkida tema peast kõik see, mis näis talle muret tegevat. Ja see töötas.

"Olge ettevaatlik, preili Alice Sweetly," hoiatas Razeby.

"Ma eelistan olla hooletu, James Brundell, Razeby markii. Aga seepärast ma teile ju meeldingi. Kas pole nii?"